

Alla Själars Dag

2 Årg. GT Job 17:15-16

I.N.J

”*Vårt evighets hopp*” är rubriken över denna söndag. Och ändå låter det rätt hoppöst – eller vad säger ni - när ni lyssnar till den gammaltestamentliga läsningen idag? Job, den hårt prövade mannen, var riktigt nere under isen. Det är dystra ord – bara två verser – och man förstår att han inte bara har det *svårt*, utan *mycket svårt*. Låt oss lyssna till orden en gång till:

*Vad har jag då för hopp,
vem kan skönja någon lycka för mig?
Går hopp och lycka med mig till dödsriket,
skall de följa mig ner i mullen?*

Får man verkligen vara så negativ? Borde vi inte sätta in lite ”kognitiv beteendeterapi” och försöka få Job på bättre tankar? Om vi läser i Jobs bok möter vi hans tre vänner, Elifas från Teman, Bildad från Shuach och Sofar från Naama. De försökte! De höll långa tal för att visa att han hade fel. Men de misslyckades kapitalt. Det bästa de hade kunnat göra, det var att fortsätta med det de gjorde när de kom och hälsade på honom. De står: ”*Så satt de hos honom på marken i sju dagar och sju nätter. Ingen sade något till honom, ty de såg hur han led*” (Job. 2:13).

Vi kan tycka det är märkligt att en sådan bibeltext får vara med i evangelieboken. Men egentligen är det alldeles riktigt. Kyrkan får inte bli en plats där bara glädjen har rum. Sorgen, tårarna, alla de där ”varför frågorna” – också de måste få rum. Och därför är det bra att Job är med idag. Han skrek ut sin plåga i oresonlig vrede. Han var arg på Gud för allt det svåra som hade drabbat honom: inte bara allt det materiella som i en handvändning tagits ifrån honom, utan också alla hans barn. Och när han tänkte på döden och det som händer sedan, fann han ingen tröst i tanken på ett liv efter detta. ”*Vad har jag då för hopp, vem kan skönja någon lycka för mig*”.

Jag tror rätt många känner det rätt hopplöst i vår tid. Tillvaron är minst sagt hemsk ibland! Krig, miljöförstörelse, epidemier, girighet, maktmissbruk, hatkampanjer, ”fake-news”, dödsskjutningar och folkgrupper som hatar och bekämpar varandra. Listan är långt ifrån fullständig, den kan göras mycket längre än så. Och då kan nog talet om hoppet verka som ett litet tomtebluss som fräser och lyser några sekunder. Och sedan är allt mörkt igen. Inte konstigt om man säger precis som den lidande Job: ”*Vad har jag då för hopp?*”.

Frågan är då: Tål vi den typen av frågor? Ibland undrar jag varför vi är så fixerade vid ett det skall vara ljus och glatt i kyrkan och allt allvar liksom är bannlyst. Men själv är jag ingen ”glädje-fascist” som käckt dansar runt i gudstjänsten med ett stomatolleende på mina läppar och ropar: Nu skall vi vara glada! Nej, man måste också få lov att vara ledsen, nedstämd, att inte behöva skönmåla, utan få säga precis som det känns. Läser vi i Jobs bok, märker vi hur han skriker ut sin plåga sida upp och sida ner. Och vet du: Gud tålde Jobs vrede! Hans öron visnade inte! Han lät Job spralla av sig sin ilska som ett oresonligt litet barn, innan han kunde komma med tröstens och hoppets ord till Job.

Det finns alltså hopp! Därför kan vi låta Job tala till punkt. Men oemotsagd får han inte bli. Tittar vi efter i vår bibel finner vi strax att ordet ”hopp” faktiskt är ett bibliskt nyckelord. Bara i Paulus brev talas det om hoppet över fyrtio gånger. Men vad är ett hopp? Ja inte är det ett tomtebloss som fräser en liten stund, inte ett sista halmstrå som man tar till sedan alla andra möjligheter är uttömda. Nej, hopp i biblisk mening är något fast, något som har med tillit och förtröstan att göra, något som grundar sig på Guds Ord och på det han har lovat. Inget vagt alltså, ingen lös förmodan, ungefär som när hoppas finna högsta vinsten på en trisslott. Det kan man ju hoppas. Men vi vet ju, att chansen till en storvinst är väldigt liten, men desto större att vi står där med lång näsa! Men den som sätter sitt hopp till Gud, står där aldrig med lång näsa. Visst är det mörkt i vår värld. Visst får vi möta svårigheter i livet. Visst kan våra drömmar brutalt slås i kras och våra planer gå i stöpet. Visst kan vi ibland känna oss lika uppgivna som Job! Men, vi vet ju, om vi verkligen lyssnar till vad Gud har att säga oss i sitt Ord, att det aldrig är kört för den som håller sig till Gud och det han har gjort för oss genom Jesus. Vi skall ju sjunga om det i den sista psalmen i vår gudstjänst idag:

*Det finns nåd för nya världar
Mycket större än den här
Nya skapelser och tider
Nåd för allt som blir och är.
Det finns underbar förlossning
I det blod som göts en gång
Det finns glädje bortom graven
Och en framtid full av sång.*

Jag läste någonstans, att Britt G Hallqvist som skrivit psalmen, ångrade formuleringen ”det finns underbar förlossning i det blod som göts en gång”. Den fick, tyckte hon, ett olyckligt stort utrymme. Men det är en ånger hon kunde besparat sig. Jesu död på korset är ju det ultimata kärleksbeviset. Det visar oss: Så långt går Guds kärlek till sin fallna skapelse, att den låter sig korsfästas, den gör ont, den blöder, den är på riktigt och kan aldrig säga: ”Jag älskar dig bara hit men inte längre”. Nej, det finns ingen avgrund som är så djup, inget mörker som är så tätt

att inte Guds kärlek i Jesus Kristus når ännu djupare och förmår tränga igenom allt. Det är därför Paulus i Efesierbrevet uppmanar oss: *”Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap”* (Ef. 3:17-19)

Just därför att Jesus dog och uppstod, vet vi att Ondskan har lidit ett avgörande nederlag. Den nya skapelsen tog sin början på Golgata. Korset – symbolen för lidande, skam och nederlag, har blivit ett livets träd, en segerns symbol, ett hoppets tecken. Vi är vare sig ensamma eller övergivna i vårt mörker. Den korsfäste och uppståndne finns hos oss. Han är vårt hopp (1 Tim. 1:1). Och det han gjort får konsekvenser – ända in i evigheten. För hans skull vet vi, att döden inte är slutet och att graven inte har sista ordet. Så här i allhelgonatid, då vi tänker på våra nära och kära som lämnat oss, så tänder vi minnesljus och gravlyktor, för att vi vet: hoppet finns. Och vi väntar otåligt på *”nya himlar och en ny jord där rättfärdigheten bor”* (2 Petr. 3:13)

Så därför, käre Job, har du fått svar på tal: Det finns hopp - för Jesu skull. Och som Paulus skriver i Romarbrevet: *”Hoppet sviker oss inte”* (Rom. 5:5). Det är därför vi sjunger som vi gör idag, med stilla glädje: *”I hoppet sig min frälsta själ förnöjer”*. Amen.

Psalmer: 306, 325, 258, 285
S:t Clemens 2025-11-02